

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobce: **K. P.**
zastoupena advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou
sídlem Májová 606/35, Cheb

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:*I. Vymezení věci a žalobní argumentace*

- [1] Dne 11. 8. 2025 podala žalobkyně žádost o poskytnutí dočasné ochrany, č. j. OAM-405531/DO-2025, kterou žalovaný obratem označil jako nepřijatelnou a vrátil ji žalobkyni zpět. Důvodem bylo předchozí udělení dočasné ochrany žalobkyni v Polsku žalobkyně tvrdí, že žalovaný postupoval dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*Lex Ukrajina*“).
- [2] Žalobkyně s postupem žalovaného nesouhlasí, jelikož je toho názoru, že ke dni podání žaloby podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice naplnila. Z toho důvodu neměla být její žádost shledána nepřijatelnou. Tento postup žalobkyně označuje za nezákonný zásah.
- [3] Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, zvláště pak na jeho bod 32, a na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-753/23, *Krasiliva*.
- [4] Rovněž odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 A 122/2024-55. Zmiňuje také věc, kterou žalovaný vede pod sp. zn. OAM-0415944-11/DO-2024. V dané věci měl již žalovaný dne 12. 6. 2025 udělit pobytové oprávnění typu D/DO/967, číslo vízového štítku 902395614. Žalobkyně zdůrazňuje, že „[v] rozsahu dříve udělené dočasné ochrany EU Rumunskem došlo tedy v případě žadatele k vyznačení pobytového oprávnění ČR, s platností do 31. 3. 2026, kdy žadatel svůj pobyt v Rumunsku dříve zrušil“.
- [5] Žalobkyně utekla z Ukrajiny před válkou z obavy o svůj život. Uvádí, že se rozhodla svobodně žít v České republice, a to společně se svými příbuznými a přáteli. Na cestě sem žalobkyně nejdříve cestovala přes Polsko, které považovala za bezpečnou zemi, a které zároveň sdílí společnou státní hranici s Ukrajinou. V Polsku žalobkyně pobývala a dne 25. 1. 2023 jí tam byla udělena dočasná ochrana a přidělen tzv. PESEL (pozn. soudu: jedná se o jedenáctimístné národní identifikační číslo přidělované polskými úřady tamním obyvatelům – „Powszechny Elektroniczny System Ewidencji Ludności“). Poté, co se žalobkyně rozhodla přestěhovat do České republiky, sdělila svůj záměr příslušnému polskému úřadu.
- [6] Žalobkyně uvádí, že předpokládala, že žalovaný „vezme v potaz je[jí] projev vůle, a že záznam v informačním systému TPD zaktualizuje a legalizuje tak žalob[kyni] je[jí] bytí zde na území ČR, na které má právo“.
- [7] Z výše uvedených důvodů žalobkyně požaduje, aby soud rozhodl, že zásah žalovaného, jenž spočíval ve vrácení její žádosti o poskytnutí dočasné ochrany z důvodu nepřijatelnosti, byl nezákonný. Rovněž požaduje, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejích práv a přikázal mu obnovit stav před vrácením dané žádosti.

II. Vyjádření žalovaného

- [8] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21. 11. 2025 uvedl, že žalobkyninu žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou na základě § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, jelikož

tato žádala o vydání povolení k pobytu, ačkoli jí byla již předtím poskytnuta dočasná ochrana v Polsku, kde získala i povolení k pobytu. Tento údaj o povolení k pobytu v Polsku dle žalovaného vyplývá z tiskopisu žádosti o dočasnou ochranu.

- [9] Žalovaný zdůrazňuje, že nepřijatelnost žádosti plynula, kromě výše uvedeného ustanovení, také z ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) Legis Ukrajina, jelikož v podané žádosti žalobkyně sama uvedla, že dne 24. 2. 2022 pobývala v Polsku, tedy nikoliv na Ukrajině. Dodává, že tomuto důvodu nepřijatelnosti se žalobkyně v žalobě vůbec nevěnuje.
- [10] Žalovaný uvádí, že k tomu, aby bylo možné žalobkyni považovat za vysídlenou osobu ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku pět směrnice č. 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále též „*prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382*“), je zapotřebí, aby se tato před rozhodným dnem (tj. 24. 2. 2022) nacházela na Ukrajině. Pokud tomu tak nebylo, a to ať z důvodu pracovních, studijních, z důvodu dovolené nebo z důvodu rodinných či zdravotních, není tato podmínka splněna. Výše uvedené dle žalovaného plyne ze sdělení Evropské komise č. 2022/C 126 I/01 s názvem „*Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana*“. Proto žalobkyně nesplňuje podmínky stanovené v § 3 Legis Ukrajina.
- [11] Ve vztahu k nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina žalovaný zastává názor, že nepřijatelnost nastává již tehdy, pokud byla dočasná ochrana poskytnuta žadateli v jiném členském státě.
- [12] Neaplikaci ustanovení § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců zdůvodnil žalovaný tím, že žalobkyně v žádosti nesdělila žádný údaj o tom, že by na území České republiky byla dočasná ochrana udělena někomu z jejích rodinných příslušníků. Z toho důvodu se nemůže jednat o udělení dočasné ochrany žalobkyni z důvodu sloučení rodiny ani z důvodu zřetele zvlášť hodných.
- [13] K žalobkyní tvrzenému rozporu ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) s právem Evropské unie žalovaný uvádí, že sice Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích (zejména se jedná o rozsudky 1 Azs 336/2024-42 a 1 Azs 174/2024-42) formuloval závěr o tomto rozporu, avšak učinil tak pouze na základě „dílčích závěrů“ rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci C-753/23 (Krasiliva) a také na základě výkladových stanovisek Evropské unie, které jsou pouze „soft law“. Tuto interpretaci žalovaný shledává nesprávnou. Navíc uvádí, že po vydání prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím Rady 2022/382, dále též „*prováděcí rozhodnutí 2025/1460*“, bylo upřesněno, že žadatel nemá právo sekundární volby členského státu.
- [14] Žalovaný připomíná, že ve vztahu k otázce druhotného pohybu žadatelů byly přijaty dva nové recitály. Jedná se o recitály č. 4 a 5 obsažené v prováděcím rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025, které prodlužuje dočasnou ochranu do 4. března roku 2027. Dle vyjádření žalovaného z recitálu č. 4 vyplývá, že pokud daná osoba požívá dočasnou ochranu v jednom z členských států, měla by její

žádost o udělení dočasné ochrany v dalším členském státě být zamítnuta. Uvádí, že z tohoto recitálu, stejně jako z rozsudku ve věci Krasiliva, neplyne povinnost orgánů členských států poskytovat jakoukoli asistenci žadatelům, pokud jde o zrušení dočasné ochrany v jiném členském státě.

- [15] Recitál č. 5 interpretuje žalovaný tak, že dohoda členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice 2001/55/ES nijak neovlivňuje aplikaci čl. 8 odst. 1. Jinými slovy, není založena povinnost členských států vydávat z titulu dočasné ochrany povolení k pobytu těm žadatelům, kteří již povolení obdrželi v jiném členském státě.
- [16] Žalovaný proto neshledal, že by ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina bylo v rozporu s unijním právem.
- [17] Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl soudu, aby žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

- [18] Městský soud v Praze rozhodoval podle ust. § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, nezákonnost zásahu posuzoval podle skutkového a právního stavu účinného v době konání zásahu.
- [19] Zdejší soud se nejdříve zabýval tím, zda je splněna podmínka stanovená v ustanovení § 3 Legis Ukrajina. Dané ustanovení zakotvuje pravidlo, že dočasná ochrana se uděluje těm cizincům, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382. Dle článku 2 odst. 1 tohoto rozhodnutí se za osobu vysídlenou z Ukrajiny považují ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022, osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a rodinní příslušníci výše uvedených osob. Proto bylo nutno ověřit, zda lze žalobkyni podřadit pod některou z výše uvedených kategorií. Žalovaný ve svém vyjádření tvrdil, že z tiskopisu žalobkyniny žádosti vyplývá, že se žalobkyně před rozhodným dnem (24. 2. 2022) nenacházela na Ukrajině, nýbrž v Polsku.
- [20] Z textu žaloby neplyne žádný konkrétní údaj o tom, zda žalobkyně v tento den na Ukrajině pobývala, ani kdy přesně tuto zem opustila. Žalobkyně pouze uvedla, že z Ukrajiny utekla před válkou, jelikož měla obavu o svůj život. Uvedla, že na cestě do České republiky, kde hodlala žít, nejdříve pobývala v Polsku, kde získala dočasnou ochranu dne 25. 1. 2023.
- [21] Soud se dále zabýval samotnou žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, která tvoří součást soudního spisu (č. l. 6). V kolonce, kde měla žalobkyně uvést stát, na jehož území pobývala dne 24. 2. 2022, je uvedeno Polsko. Zde však soud dodává, že původní odpověď na tuto otázku byla zaznamenána jako „UKR“, avšak tento údaj byl přeškrtnut a za ním je uvedeno „POLSKO“. Dále z žádosti plyne, že v rámci odpovědi na otázku, zda žadatelka někdy v době od 24. 2. 2022 do dne podání žádosti byla držitelkou platného víza nebo povolení k pobytu v jiném státě, jsou zaškrtnuty obě odpovědi, ano i ne. V rámci kolonky k upřesnění, o jaký stát se jednalo, o jaký

druh titulu se jednalo a na jakou dobu byl vydán, bylo nejdříve uvedeno „POLSKO – PESSEL“. Tato odpověď však byla přeškrtnuta. Ve vztahu k otázce na den a místo vstupu na území států EU je uvedeno datum 16. 8. 2021. Soud zde poznamenává, že ačkoli je poslední číslice data hůře čitelná (zda se jedná o číslici 1 nebo 4), lze s ohledem na to, že tzv. PESEL byl žalobkyni v Polsku vydán dne 25. 1. 2023 (kopie dokumentu o jeho vydání je součástí správního spisu), vyloučit, že by se jednalo o rok 2024. Soud proto vycházel z toho, že žalobkyně na území Evropské unie vstoupila v roce 2021. Žádost je opatřena podpisem žalobkyně, tudíž lze mít za to, že tímto podpisem žalobkyně vyjádřila svůj souhlas s údaji uvedenými v dané žádosti.

[22] Z výše uvedených skutečností došel soud ve vztahu k otázce, zda žalobkyně spadá pod některou z výše uvedených kategorií zakotvených v prováděcím rozhodnutí Rady 2022/382, k závěru, že jelikož žalobkyně ve své žádosti uvedla jako datum vstupu na území Evropské unie den 16. 8. 2021 a zároveň neuvedla, že by se poté zpět na Ukrajinu vrátila a dne 24. 2. 2022 tam pobývala (z obsahu žaloby naopak plyne pouze záměr usadit se v České republice a předchozí pobyt žalobkyně v Polsku), nelze žalobkyni podřadit pod kategorii ukrajinských státních příslušníků pobývajících na Ukrajině před 24. 2. 2022. Pro úplnost soud dodává, že nebyly zjištěny ani žádné jiné okolnosti, které by nasvědčovaly, že žalobkyně spadá pod některou ze zbývajících dvou kategorií uvedených v daném rozhodnutí.

[23] V důsledku nemožnosti zařadit žalobkyni pod žádnou z výše uvedených kategorií soud shledal, že nebyly naplněny předpoklady k vyhovění žalobkyniny žádosti o poskytnutí dočasné ochrany. Postup žalovaného byl tedy ve vztahu k vyhodnocení nepřijatelnosti žádosti z důvodu neprokázání, že je žalobkyně osobou podle § 3 Legis Ukrajina, správný.

[24] Žalovaný při vyhodnocení žádosti rovněž uvedl, že nepřijatelnost vyplývá také ze skutečnosti, že žalobkyně získala dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie. K tomuto zdejší soud poukazuje na závěry formulované v jeho předchozích rozhodnutích zabývajících se touto žalobní námitkou. Ve vztahu k ní lze odkázat například na body 29 až 39 rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2025, č. j. 6 A 100/2025-32. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že se žalobkyně hodlala dočasně ochrany udělené v Polsku vzdát. Učinila tak prohlášením ze dne 10. 10. 2025 (odesláno v 16:38 hodin) adresovaným Úřadu hlavního města Varšavy – Kanceláři pro správu a záležitosti občanů, kde uvádí: *„Prohlašuji, že se vzdávám dočasné ochrany, která mi byla poskytnuta v souvislosti s mimořádnou situací na Ukrajině dne 19.06.2023. Důvodem je stěhování se do České republiky v rámci sekundárního pobytu“*. K tomuto soud poznamenává, že v rámci prohlášení žalobkyně uvedla jako datum narození 14. 12. 1988, přičemž toto datum se liší od data narození uvedeného na všech ostatních písemnostech, včetně žaloby a cestovního pasu žalobkyně (jeho kopie tvoří součást správního spisu). Zároveň žalobkyně udělení dočasné ochrany v Polsku datuje k 19. 6. 2023, zatímco v žalobě uvedla: *„Pro svou cestu z Ukrajiny si zvolil nejprve bezpečné Polsko (...) kde pobýval, a které mu dne 25. 01. 2023 udělilo dočasnou ochranu EU a vystavilo pro tento účel tzv. ‚PESEL‘“*. Žalobkyně kromě výše uvedeného prohlášení jako důkaz označila také automatizovanou odpověď, kterou obdržela po zaslání daného prohlášení, a to v ten samý den, kdy odeslala prohlášení, tedy 10. 10. 2025 v 17:12 hodin. V této odpovědi se uvádí: *„Děkujeme za zaslání podání. Číslo podání je 582408/25. Typ podání je Porucha / Zásah. Kategorie podání je Ostatní. (...) ZPRÁVA*

*BYLA VYGENEROVÁNA AUTOMATICKY, PROSÍM, NEODPOVÍDEJTE NA NI.
(...)“*

- [25] Ve vztahu k úmyslu žalobkyně vzdát se dočasné ochrany v Polsku soud dále shledal, že součástí správního spisu je rovněž dokument žalobkyní označený jako „Sdělení k podané žádosti o DP ‚dočasná ochrana‘ “ ze dne 11. 8. 2025, který přiložila k podané žádosti. Žalobkyně v ní, mimo jiné, uvedla: *„nejsem držitelem žádné dočasné ochrany udělené mi z důvodu války v mé zemi ...“*.
- [26] Přes výše uvedené nesrovnalosti soud vycházel z toho, že žalobkyně v minulosti disponovala dočasnou ochranou, která jí byla udělena v Polsku. Žalobkyně se následně s ohledem na plánovaný přesun do České republiky snažila této dočasné ochrany vzdát. Ačkoli nedisponuje žádnou konkrétní odpovědí na zaslané prohlášení (pouze obdržela automaticky vygenerovanou zprávu o přijetí daného emailu) je patrná tato snaha o čerpání dočasné ochrany pouze v jednom členském státě, a to v České republice. V takovém případě je nutno vycházet z postupu, který nastínil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42. V bodě 78 podbodě 4 Nejvyšší správní soud popsal danou situaci následovně: *„Žádost o dočasnou ochranu v České repu[b]lice bude podána poté, co osoba obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě a toto pobytové oprávnění je stále platné a trvá. Ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat. Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.“* Na nyní posuzovanou věc se vztahuje následující postup popsáný dále v bodě 78 daného rozsudku pod písmenem b): *„Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nezbytné údaje vloží do informačního systému TPD.“*
- [27] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že jelikož žalobkyně doložila důkaz o učinění nezbytných kroků k ukončení pobytového oprávnění v Polsku, musel by žalovaný postupovat tak, že sám kontaktuje příslušné polské orgány a dané údaje vloží do příslušného informačního systému.
- [28] Soud tedy shledal, že žalovaný jako důvod nepřijatelnosti žádosti nesprávně uvedl požívání dočasné ochrany v jiném členském státu. Zároveň je však zapotřebí zdůraznit, že uvedení tohoto důvodu nezakládá nezákonný zásah do práv žalobkyně, jelikož tato nespĺňovala podmínky pro přiznání dočasné ochrany (viz výše).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- [29] V dané věci tak soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
- [30] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.). Skutkové okolnosti nejsou mezi účastníky sporné, proto je soud nemusel zjišťovat dokazováním.
- [31] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. ledna 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu